

Chris
CARTER

GALÉRIA
MŔTVYCH

AKTUELL

Chris
CARTER

GALÉRIA MŔTVYCH

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Galéria mŕtvych

Z anglického originálu *The Gallery of the Dead*, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2018 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2024

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Miloš Sálus

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2024

ISBN 978-80-89873-70-8

Chris
CARTER

GALÉRIA MŔTVYCH

AKTUELL

*Tento román venujem všetkým čitateľom
za úžasnú podporu počas celých tých rokov.*

Ďakujem vám z celého srdca.

1

Linda Parkerová vošla do svojho trojizbového domu v losangeleskej štvrti Silver Lake, zatvorila za sebou a sťažka vydýchla. Bol to dlhý a náročný deň. Päť fotení v piatich rôznych štúdiách roztrúsených po celom meste. Samotná práca nebola až taká únavná. Linda milovala modeling a mala to šťastie, že sa mu mohla venovať profesionálne, ale jazdiť po meste, ako je Los Angeles, kde sa premávka väčšinu dňa vlečie slimačím tempom, dokázalo vyčerpať a iritovať aj tých najtrpezlivejších jedincov.

Linda odišla z domu ráno okolo pol ôsmej, a keď pri návrate parkovala so svojím červeným Volkswagénom Beetle na príjazdovej ceste, hodiny na palubnej doske ukazovali 22.14. Bola uťahaná a hladná, ale všetko pekne po poriadku.

„Najprv víno,“ povedala si, keď rozsvietila v obývačke, a odkopla z nôh topánky. „Potrebujem poriadny pohár vína. Hneď!“

Linda žila vo svojom prízemnom bielom dome s Pánom Boingom, čiernobielym kocúrom, ktorého pred jedenástimi rokmi zachránila pred strastiplným životom na ulici. Pán Boingo vzhľadom na pokročilý vek opúšťal svoj domov už len veľmi zriedka. Pobehovanie vonku a prenasledovanie vtákov, ktoré beztak nikdy nemohol lapiť, stratili preňho čaro už pred niekoľkými rokmi, teraz väčšinou len spal alebo sedel v okne na parapete a meravo cival na prázdnu ulicu.

Keď sa v izbe rozsvietilo, Pán Boingo, ktorý už tri hodiny spal vo svojom obľúbenom kresle, vstal, ponáľahoval si predné labky a bezstarostne zívól.

Linda sa usmiala. „Ahoj, Pán Boingo. Tak ako si sa dnes mal? Šlo to?“

Pán Boingo bol rád, že zase vidí svoju paničku. Zoskočil na dlážku a zvoľna podišiel k Linde.

„Si hladný, maličký?“ Linda sa zohla a vzala kocúra na ruky. Pán Boingo sa k nej pritúlil.

„Zjedol si všetko, čo som ti tu nechala?“ Pobožkala ho na čelo.

Linda vedela, že bude preč celý deň, preto sa postarala, aby mal Pán Boingo dosť potravy. Ustúpila o krok doprava a skontrolovala misky s jedlom a vodou zastrčené v kúte. Ani jedna nebola prázdna.

„Ty nie si vôbec hladný?“

Pán Boingo začal priasť. Ospalými očami na ňu dvakrát žmurkol.

„Nie, nie som,“ odpovedala si Linda komickým hláskom ako z kreslených filmov, predstierajúc, že hovorí za Pána Boinga. „Chcem sa iba mazlikať, lebo mi príšerne chýbala panička.“

Začala ho nežne škrabkať na krku a pod bradou. Tlama sa mu okamžite roztiahla do blaženého úsmevu.

„Toto sa ti páči, však?“ Znova ho pobožkala na čelo.

S kocúrom v náručí vošla do kuchyne, vzala z umývačky čistý pohár a naliala si poriadnu dávku juhoafrického Pinotage z načatej fľaše. Pustila Pána Boinga a priložila si pohár k ústam.

„Hmm!“ slastne vzdychla, keď ucítila, ako sa jej telo začalo uvoľňovať. „Hotový raj v tekutej forme.“

Z chladničky si vytiahla večeru – misku šalátu. Oveľa radšej by si dala dvojité cheeseburger s čili hranolčkami alebo veľkú pikantnú pizzu s feferónkami, lenže tým by porušila pravidlá prísnej nízkokalorickej diéty. Robila to len raz za čas, keď si niečo dopriala ako odmenu, ale dnešný večer nebol vyhradený odmenám.

Dala si ďalší dúšok, vzala víno aj šalát a vrátila sa do obývačky.

Pán Boingo cupital za ňou.

Linda položila pohár a misku na jedálenský stôl a zapla notebook. Zatiaľ čo čakala, kým počítač naskočí, siahla do kabelky

a vylovila z nej tubu hydratačného krému. Starostlivo si vmasírovala značnú dávku do rúk, potom procedúru zopakovala na chodidlách.

Pán Boingo ju nezaujato pozoroval zo zeme.

Nasledujúcu polhodinu Linda odpovedala na e-maily a zaznačila si niekoľko nových termínov do diára. Keď s tým bola hotová, zatvorila e-mailovú schránku a prihlásila sa na Facebook – tridsaťdva nových žiadostí o priateľstvo, tridsaťdeväť nových správ a deväťdesiatšesť nových upozornení. Pozrela na nástenné hodiny – 22.51. Zatiaľ čo zvažovala, či má naozaj náladu na Facebook, Pán Boingo jej vyskočil do lona.

„No ahoj! Chceš sa ešte maznať, hej?“ Znovu nasadila ten komický hlas animovaných postavičiek. „Jasné, že chcem. Celý deň si ma tu nechala samého. Zlá panička!“

Začala kocúra znova hladkať pod bradou, keď vtom si spomenula na niečo, čo chcela urobiť už niekoľko dní.

„Vieš ty čo?“ nadhodila hľadiac Pánovi Boingovi priamo do očí. „Urobíme si spolu jednu vtipnú fotku, čo ty na to?“

Predvčerom Lindina najlepšia kamarátka Maria zavesila na Instagram fotografiu upravenú aplikáciou Face Swap, na ktorej mala vymenenú tvár so svojím rozkošným bišonikom. Psík mal vrodennú deformáciu dolnej čeľuste, takže mal neprestajne vyplazený jazyk. Aby mali rovnaký výraz, Maria pri fotení takisto vyplazila jazyk.

Kombinácia huňatej bielej srsti, odfarbených blond vlasov, vyplazených jazykov a Marinho vždy prehnaneho mejkapu vyzerala vskutku veľmi zábavne. Linda si sľúbila, že skúsi niečo podobné s Pánom Boingom.

„Ideme na to!“ zvolala nadšene a kývla na kocúra. „Bude to sranda, uvidíš.“

Zdvihla Pána Boinga, vzala mobil a ťukla na ikonu aplikácie Face Swap, ktorú už mala stiahnutú.

„Tak fajn, zapózujeme.“

Linda trochu poposadla a skontrolovala obraz na malom displeji. Na stene priamo za ňou bolo vidieť zarámované obrazy a strieborné svietidlo. Naľavo od obrazov zase dvere do malej chodby, z ktorej sa vchádzalo do ostatných častí domu.

Linda brala fotenie veľmi vážne, dokonca aj vtedy, keď išlo iba o zábavu.

„Hm, nie, to nie je ono,“ pokrútila hlavou s pohľadom upreným na kocúra.

Svetlá vzadu v chodbe boli zhasnuté, ale strieborné svetidlo na stene dodávalo záberu na displeji podivnú žiaru v pozadí. Znovu poposadla, tentoraz sa presunula trochu viac doľava. Rušivé svetlo zmizlo.

„Áno, takto je to oveľa lepšie, čo povieš?“ spýtala sa Pána Boinga.

Kocúr namiesto odpovede ospalo žmurkol.

„Tak fajn. Urobíme to, skôr než zase zaspíš, ty spachtoš.“

Práca s aplikáciou Face Swap nemohla byť jednoduchšia. Stačilo sa iba odfoťiť. Nič viac. Aplikácia sama okamžite identifikovala dve tváre na displeji, obe označila červeným krúžkom a potom ich automaticky prehodila.

Linda vzala Pána Boinga a narovнала sa na stoličke.

„Tam sa dívaj,“ ukázala na displej mobilu. „Tam.“

Pán Boingo sa tváril, akoby mal čochvíľa usnúť, znovu lenivo zívól.

„Nie, ty hlupáčik, nepozerať sa na mňa. Tam sa pozeraj. Tam!“ Ukázala ešte raz na displej a luskla prstami. Zvukový signál zabral. Pán Boingo sa konečne otočil a zadíval sa priamo na Lindin mobil.

„Tak, ideme na to.“

Linda nestrácala čas, nasadila žiarivý úsmev a rýchlo stlačila spúšť.

Prvý červený krúžok sa zjavil okolo jej tváre, ale keď vzápätí nasledoval druhý, Lindu náhle prepadol zvieravý pocit na hrudi, pretože aplikácia nezakrúžkovala drobnú tvár Pána Boinga. Namiesto neho označila čosi tmavé vo dverách priamo za ňou.

2

„Dobrý večer všetkým.“

Profesorka psychológie Kalifornskej univerzity v Los Angeles Tracy Adamsová musela aj napriek mikrofónu a výkonnej zvukovej aparatúre zvýšiť hlas. Stála pred prednáškovou sálou pre stopäťdesiat ľudí obsadenou do posledného miesta a vzrušené hlasy toľkých prítomných zneli ako hukot včiel v obrovskom úli. Poslucháčstvo tvorili nielen nadšení študenti kriminológie a súdnej psychológie, ale dostavilo sa aj niekoľko ďalších pedagógov, ktorí si dnešnú prednášku nechceli nechať ujsť.

Profesorka Adamsová prebehla svojimi podmanivými zelenými očami za staromódnymi okuliarmi s čiernym rámkom v tvare mačacích očí po auditóriu.

„O chvíľu začneme,“ pokračovala. „Takže by som bola veľmi vďačná, keby si tí z vás, čo ešte nesedia, našli niekde voľné miesto.“ Odmlčala sa a trpezlivo čakala.

Profesorka Adamsová bola bezpochyby fascinujúca žena – inteligentná, príťažlivá, vzdelaná, charizmatická, elegantná a neodolateľne tajomná. Nie div, že sa do nej zbláznilo už toľko jej študentov, mužov aj žien, nehovoriac o niektorých členoch pedagogického zboru. Dnes večer však profesorka Tracy Adamsová nebola tým hlavným dôvodom, prečo veľká prednášková sála v severozápadnej časti univerzitného areálu vo Westwoode praskala vo švíkoch.

Uplynula celá minúta, kým si všetci konečne posadali.

„Najprv chcem poďakovať všetkým prítomným za účasť,“ spustila profesorka Adamsová. „Kiežby takto plno bolo na každej mojej prednáške...“

V auditóriu sa ozval tlmený smiech.

„Dobre,“ pokračovala. „Kým začneme, rada by som vám niekoľkými slovami predstavila dnešného výnimočného hosťa.“ Na okamih zaletela pohľadom na vysokého statného muža, ktorý stál s rukami vo vreckách naľavo od pódia.

Muž odpovedal plachým úsmevom.

Profesorka Adamsová obrátila pozornosť na vlastné poznámky, ktoré ležali pred ňou na rečníckom pulte, a po chvíli sa opäť zadívala do auditória.

„Absolvent psychológie na Stanfordovej univerzite,“ začala. „Prvý akademický titul získal, keď mal devätnásť.“ Nasledujúce tri slová predniesla po významnej odmlke: „*Summa cum laude*.“

Sálou prebehla vlna tichého údivu.

„Na tej istej univerzite,“ pokračovala, „a stále ešte v útlom veku dvadsiatich troch rokov získal doktorandský titul z analýzy trestného správania a biopsychológie. Jeho dizertačná práca nazvaná *Pokročilé psychologické skúmanie trestného správania* je dodnes povinnou literatúrou v NCAVC.“ Nasledovala krátka pauza. „Pre tých, ktorí nevedia alebo zabudli, čo znamená skratka NCAVC – je to Národné centrum pre analýzu trestných činov, ktoré spadá pod FBI.“

Na okamih nazrela do poznámok, potom sa znova obrátila k poslucháčom v sále.

„Niekoľkokrát mu ponúkali pozíciu profilovača v Útvare behaviorálnej analýzy, zakaždým ju odmietol. Dal prednosť Policajnému zboru Los Angeles.“

Zdvihla sa ďalšia vlna údivu, tentoraz o niečo hlasnejšia.

Profesorka Adamsová počkala, kým sa poslucháči utíšia, potom pokračovala.

„Ako člen policajného zboru stúpал po hodnostnom rebríčku rýchlosťou blesku a stal sa najmladším policajtom v dejinách LAPD, ktorý to dotiahol až na detektíva. Odvtedy jeho úspešnosť v riešení zločinov nemá obdoby.“

Znovu sa odmlčala, tentoraz pre efekt.

„Naším dnešným hosťom nie je nikto iný ako mnohonásobne vyznamenaný detektív Zvláštneho oddelenia vražd Divízie lúpeží a vražd LAPD, vytvoreného výhradne pre vyšetovanie sériových vražd a náročných prípadov, ktoré si vyžadujú extrémnu dôslednosť a značnú odbornosť.“

Profesorka Adamsová zdvihla ukazovák, aby zdôraznila nasledujúce slová. „Ale to nie je všetko. Zásluhou vzdelania v odbore behaviorálnej psychológie a takisto vďaka skutočnosti, že naše krásne mesto zrejme priťahuje veľmi zvláštny druh psychopátov...“

Prednáškovou sálou sa opäť rozľahol smiech.

„... bol náš hosť zaradený do ešte špecializovanejšieho útvaru v rámci zvláštneho oddelenia vražd. Všetky vraždy spáchané nesmierne sadistickým a brutálnym spôsobom označuje LAPD ako extrémne násilné zločiny. Väčšina detektívov v tomto štáte by si radšej dala odseknúť ruku, než aby ich musela vyšetovať. Naš dnešný hosť tento špecializovaný útvar LAPD vedie.“ Znovu pozrela na muža postávajúceho vedľa pódia.

Stopäťdesiat párov očí nasledovalo jej pohľad.

„Trvalo mi dlho, kým som ho konečne presvedčila, aby prišiel k nám na univerzitu a porozprával vám o jednom z najzaujímavejších subjektov z pohľadu kriminológie a súdnej psychológie – o súčasnom sériovom vrahovi.“

V miestnosti zavládlo hrobové ticho.

„Je mi nesmiernym potešením predstaviť vám detektíva Roberta Huntera z losangeleského policajného zboru.“

Auditórium zachvátili búrlivé ovácie.

Profesorka Adamsová vyzvala Huntera, aby prišiel k nej.

Detektív Hunter vytiahol ruky z vreciek a ležérnym krokom zdolal tri schodíky vedúce na pódium. Keď sa očami stretol s profesorkiným pohľadom, povzbudivo sa usmiala a veľmi zmyselne, no zároveň nenápadne, naňho žmurkla. Hunter prerušil očný kontakt, otočil sa čelom k aplaudujúcemu auditóriu a placho sklonil hlavu. Na takéto privítanie naozaj nebol zvyknutý.

„Zlom väz,“ šepľala profesorka Adamsová, keď podávala Hunterovi mikrofón, a vytratila sa z pódia tou istou cestou, ktorou pred chvíľou prišiel.

Hunter počkal, kým sa sála utíši.

„Asi by som vám mal aj ja najprv všetkým poďakovať za to, že ste sem dnes večer prišli. Musím priznať, že toto som vážne nečakal.“

Teraz bol rad na Hunterovi, aby venoval veľavravný pohľad profesorky Adamsovej.

„Myslel som, že si ma príde vypočuť takých dvadsať, nanajvýš dvadsaťpäť študentov.“

Z auditória sa opäť ozval smiech.

Profesorka iba mykla plecami a usmiala sa.

„Skôr ako začnem, dovoľte mi, prosím, aby som vám vysvetlil, že nie som žiadny rečník a už vôbec nie učiteľ, ale vynasnažím sa odovzdať vám, čo viem, a zodpovedať všetky vaše otázky.“

Ďalší búrlivý aplauz.

Hunter si nebol istý, aká je úroveň vedomostí prítomných poslucháčov, a tak začal niekoľkými základnými definíciami – rozdielom medzi sériovým vrahom, záchvatovým vrahom a masovým vrahom. Výklad doplnil príkladmi z praxe, konkrétnymi vraždami, ku ktorým nedávno došlo v Spojených štátoch.

Potom zoznámil poslucháčov so sedembodovým zoznamom zmien v psychike sériového vraha, počnúc fázou aury – samotným počiatkom, keď budúci vrah začína strácať kontakt s realitou – a končiac fázou depresie, hlbokým emocionálnym prepadom, ktorý vo väčšine prípadov nasleduje hneď po vražde.

„Kým budem pokračovať,“ povedal oveľa vážnejším tónom, keď skončil s vysvetlením poslednej fázy, „to najdôležitejšie, čo by ste si mali o sériových vraždách zapamätať, je, že...“

V tej chvíli mu vo vnútornom vrecku saka zavibroval mobil.

Zarazil sa a vylovil ho.

„Prepáčte, veľmi ma to mrzí,“ ospravedlnil sa so zdvihnutou pravačkou zaujatému publiku. „Dajte mi minútku.“ Vypol mikrofón a položil ho na pult. „Detektív Hunter, zvláštne oddelenie vrážd,“ ohlásil sa do telefónu.

Kým počúval volajúceho na druhom konci, pohľadom vyhľadal profesorku Adamsovú. Nebolo treba žiadnych slov. Stačil jeho výraz, hneď pochopila, čo sa deje. Podobný telefonát už zažila.

„To sa mi azda iba zdá,“ neveriacky zamrmlala, vystúpila na pódium a podišla k Hunterovi. „Prečo ma neprekvapuje, že sa to deje práve dnes večer?“

Hunter ukončil hovor a otočil sa k nej.

„Je mi to nesmierne ľúto, Tracy,“ povedal tichým, stiesneným hlasom. Neuniklo mu, ako veľmi je sklamaná. „Musím ísť.“

Chápavo prikývla. „To nič, Robert. Bež. Ja im to vysvetlím.“

Zatiaľ čo Hunter zbehol z pódia a ponáhľal sa k východu, profesorka Adamsová vzala mikrofón, smutne vzdychla a otočila sa čelom k zmätenému publiku.

3

Kým Hunter prišiel na adresu, ktorú dostal telefonicky, hodinky na jeho ruke ukazovali 21.31. Hoci bola streda večer, trvalo mu skoro trištvrte hodiny, kým zdolal tých tridsať kilometrov z Westwoodu do Silver Lake – etnicky veľmi rôznorodej štvrte východne od Hollywoodu. Len čo sa ocitol na Berkeley Avenue a zamieril na západ, okamžite si všimol zhluk policajných vozidiel okolo vjazdu do ulice North Benton Way.

Hunter vedel, že v meste ako Los Angeles nič nedokáže prilákať zvedavcov rýchlejšie ako kombinácia blikajúcich policajných majákov a žltočiernej pásiky ohraničujúcej miesto činu. Preto ho vôbec neprekvapil pohľad na čoraz väčší dav tunajších obyvateľov, ktorí sa zhromažďovali okolo perimetra – s mobilmi v rukách dychtili po niekoľkosekundovej videonahrávke alebo aspoň po slušnej fotke, ktorú by mohli vystaviť na sociálnych sieťach ako ukoristeného pokémona.

Aj médiá Huntera predbehli. Dve spravodajské dodávky so statívami a s kamerami na strechách už stáli na chodníku na druhej strane ulice, priamo oproti ploche uzavretej policajným kordónom. Dvaja reportéri sa všemožne snažili získať akékoľvek informácie od každého, kto bol ochotný s nimi hovoriť.

Keď Hunter konečne prešiel pomedzi dav, stiahol okienko a ukázal odznak jednému z uniformovaných policajtov, ktorí

strážili vjazd do ulice. Strážnik pokýval hlavou a uvoľnil cestu, aby Hunter mohol pokračovať.

North Benton Way bola tichá rezidenčná ulica neďaleko slávnej vodnej nádrže Silver Lake. Po oboch stranách ju lemovali košaté platany, ktoré ju cez deň chránili pred slnkom, ale za súmraku vrhali na všetky strany zlovestné tieň. Dom, kam mal Hunter namierené, bol šiesty v rade na pravej strane ulice. Obe miesta na príjazdovej ceste boli obsadené, stál tam červený VW Beetle a hneď vedľa neho modrá Tesla S. Hunter videl aj tri ďalšie hliadkové vozy losangeleskej polície a dodávku forenzných technikov, ktoré stáli na ulici len pár metrov od domu.

Zaparkoval pred dodávkou a vystúpil z auta. Jeho stoosemdesiat centimetrov vysoká postava sa týčila nad rozpálenou strechou starého Buicka LeSabre ako maják. Chvíľu pozoroval dianie na ulici. Vo všetkých susedných domoch sa svietilo, väčšina ich obyvateľov nazerala z okien alebo stála pred domovými dverami. V tvárach sa im zračil šok. Hunter si pripol služobný odznak na opasok. Policajnou bariérou v ústí ulice prešlo ďalšie auto. Hunter okamžite spoznal modrú metalízovú Hondu Civic. Patrila jeho parťákovi detektívovi Carlosovi Garciovi.

„Prišiel si pred chvíľou?“ spýtal sa Garcia, keď zaparkoval vedľa jedného z hliadkových vozov a vyskočil z auta.

„Ani nie pred minútou,“ potvrdil Hunter.

Garcia mal svoje dlhé hnedé vlasy, ešte stále vlhké zo sprchy, sčesané dozadu a zopnuté do chvosta.

Obaja detektívi sa otočili čelom k domu s bielou fasádou. Na chodníku pred ním stáli traja uniformovaní policajti, všetci sa tvárili smrteľne vážne. Hneď za nimi sa pohyboval technik z kriminálky v tyvekovej kombinéze a s kapucňou na hlave, vyzbrojený vysokovýkonnou taktickou baterkou ProTac sústredene prezeral dokonale udržiavaný trávnik pred domom. Ďalší technik na priedomí, čiastočne zatienenom modrým forezným stanom, snímal odtlačky z kľučky a zo zárubne vstupných dverí.

Po chvíli si ich všimol najstarší z troch uniformovaných policajtov, odtrhol sa od skupiny a zamieril cez cestu k nim.

Hunter hneď zazrel kovový obdĺžnik na golieri jeho košele, označenie hodnosti nadporučíka LAPD.

„Vy budete určite tí z ultramordov,“ prehovoril muž unaveným, chrapľavým hlasom.

„Áno, pane,“ odvetil Garcia. „To sme my.“

Nadporučík mohol mať čosi okolo päťdesiatky, bol asi o osem centimetrov menší a najmenej o dvadsať kíľ ťažší ako Hunter, pričom väčšina váhového rozdielu sa sústredila hlavne v nadporučíkovom bruchu.

„Nadporučík Frederick Jarvis z centrálného okrsku,“ podal im ruku. „Divízia Severovýchodná oblasť.“

Hunter a Garcia sa mu predstavili.

„To vy ste boli prvý na mieste činu?“ spýtal sa Garcia.

„Nie,“ odvetil nadporučík Jarvis, otočil sa a ukázal na tých dvoch strážnikov, ktorých nechal stáť na chodníku. „Strážnici Grabowski a Perez. Ja som ten, čo rozhodol, že celý tento hnus posunieme vám z ultramordov.“

„Takže ste boli dnu?“ spýtal sa Hunter.

Nadporučík sťažka vzdychol, jeho správanie sa razom zmenilo. „Bol. Áno.“ Poškrabal sa po líci. „Tridsaťjeden rokov v zbore, za ten čas som videl viac než dosť príšerných vecí, ale keby som si mohol vybrať jednu, ktorú by som radšej navždy vymazal z hlavy...“ Kývol bradou smerom k domu. „Bolo by to práve toto.“

4

Hunter a Garcia sa zapísali do protokolu, vyzdvihli si jedno-razové forenzné kombinézy a začali si ich navliekať. Nadporučík Jarvis si nevzal žiadnu, čím dal jasne najavo, že nemá v úmysle vrátiť sa znova na miesto činu.

„Tak čo zatiaľ vieme o obeti?“ spýtal sa Garcia.

„Len základné informácie,“ odvetil nadporučík a vytiahol zápisník. „Volá sa Linda Parkerová,“ začal. „Dvadsaťštyri rokov, pôvodom odtiaľto, z Harboru. Živila sa ako modelka. Trestný register čistý ako ľalia, pokiaľ je nám známe – žiadne zatknutia, žiadne pokuty, žiadne súdne príkazy... nič. Auto mala na splátky, o pár mesiacov by ho už mala splatené. Dane takisto platila včas a v plnej výške.“

„Žila sama?“ spýtal sa znova Garcia.

„Pokiaľ vieme, tak áno. Na zloženkách ani účtoch nefigurujú žiadne ďalšie mená.“

„Vieme, či mala nejakého priateľa?“

Nadporučík mykol plecami. „To sme nemali kedy zistiť. S tým si budete musieť poradiť sami.“

Hunter sa ešte raz rozhladol po ulici.

„Čo susedia?“ spýtal sa. Nadporučík už určite prikázal strážnikom, aby obišli všetky okolité domy a získali svedecké výpovede.

„Nič. Nikto nič nevidel ani nepočul, ale moji chlapci sa ich ešte stále vypytujú, takže možno, s trochou šťastia...“

„Šťastena nám, bohužiaľ, zvyčajne nebýva veľmi naklonená,“ utrúsil Garcia. Nebola to sarkastická poznámka. „Ale ktovie. Každý deň prináša niečo nové.“

„Páchatel podľa všetkého vnikol do domu zozadu, cez okno do spálne,“ dodal nadporučík Jarvis. „Je rozbité zvonku.“

„Ako sa dostal do záhrady?“ spýtal sa Garcia.

Nadporučík ukázal na drevenú bráničku naľavo od domu. Jeden z forenzných technikov z nej práve snímal odtlačky. „Žiadne stopy po násilnom vstupe, ale človek nemusí byť nijaký športovec, aby ju hravo preliezol.“

„To je tá osoba, čo našla telo?“ spýtal sa Hunter nadporučíka a kývol hlavou smerom k hliadkovým vozom parkujúcim pred domom.

Hunter si všimol kľačiacu policajtku pri otvorených dverách hliadkového voza, ktorý stál najďalej od nich, už keď vystupoval z auta. Nebola tam sama. Na mieste spolujazdca sedela veľmi vystresovaná žena okolo päťdesiatky.

„Áno,“ odvetil nadporučík Jarvis. „Aspoň už nebudete musieť informovať rodičov. Je to matka obete.“

Hunter a Garcia sa zarazili. Obaja zamierili pohľadom k žene sediacej v policajnom voze. Ani jeden si nedokázal predstaviť zdruvujúcejší zážitok pre matku, ako keď objaví mŕtve telo vlastnej dcéry, ktorú ktosi brutálne zavraždil.

„Je, pochopiteľne, v šoku,“ vysvetlil nadporučík. „Momentálne sa toho od nej veľa nedozvieme, ale povedala nám, že bola s dcérou v kontakte každý deň, buď osobne, alebo telefonicky.“ Znovu nazrel do poznámok. „Naposledy sa spolu zhovárali predvčerom – v pondelok popoludní. Telefonovali si. Včera mali zájsť na obed, ale matka musela schôdzku zrušiť. Povedala nám, že volala dcére hneď ráno okolo deviatej, ale nedovolala sa jej. Horor spadol rovno do hlasovej schránky. Nechala jej teda správu, ale dcéra sa jej neozvala. Skúsila jej zavolať znovu asi trištvrte hodiny pred tým, ako sa mali pôvodne stretnúť, len aby sa uistila, že dcéra dostala správu a že sa zbytočne nevyberie do centra. Ale znova sa jej ozvala hlasová schránka. Večer jej zavolala ešte raz a dnes to skúšala znova, ráno aj popoludní.“ Nadporučík Jarvis pozrel na detektívov a pokýval hlavou. „Zakaždým hlasová

schránka. To si už začala robiť starosti. Hovorila si, že dcéra sa možno na ňu naštvála, keď na poslednú chvíľu zrušila spoločný obed, aj keď to bolo nepravdepodobné. Ale aj keby to tak bolo, dcéra by sa jej vraj tak či tak už dávno ozvala. Zavolala jej teda ešte raz a nechala správu, že sa u nej dnes večer zastaví.“

„A o koľkej sem dnes prišla?“ spýtal sa Hunter.

„Okolo siedmej.“

„Ako sa dostala do domu?“ zaujímal sa tentoraz Garcia. „Bolo odomknuté?“

„Nie, dvere boli zamknuté, ale matka má pri sebe náhradné kľúče.“

Hunter sa otočil k technikovi snímajúcemu odtlačky na domových dverách.

„Násilné vniknutie?“

„Pokiaľ páchatel' vstúpil tadiaľto, potom rozhodne nie násilím,“ odvetil technik. „Zámka je neporušená, zárubňa takisto, ale zámková vložka má ďaleko od dokonalej bezpečnosti. Človek nemusí byť žiadny expert, aby si s takouto hračkou bez problémov poradil.“

Hunter a Garcia si nasadili kapucne a zazipsovali kombinézy.

„Prejdite cez obývačku,“ navigoval ich nadporučík Jarvis. „Na druhej strane je chodba a na jej konci nájdete spáľňu. Keby ste zabúdili, choďte za pachom krvi.“ Nadporučík to rozhodne nemyslel ako vtip. „Na vašom mieste by som si určite nezabudol založiť rúško.“

Priestorná obývačka, ktorá sa nachádzala hneď za domovými dverami Lindy Parkerovej, bola vkusne zariadená tradičným nábytkom s vidieckymi prvkami doplneným závesmi v pastelových farbách, ktoré ladili s koberčekmi a vankúšmi. Všetko bolo zjavne na svojom mieste. Nič nenasvedčovalo, že by tu došlo k zápasu.

Ďalšia forenzná technička pátrajúca v dome po odtlačkoch sa prepracovávala tým nekonečným množstvom plôch v miestnosti. Nepatrne kývla detektívom na pozdrav.

Chodba s drevenou podlahou, ktorá smerovala do zadnej časti domu, bola krátka a široká, viedli z nej jedny dvere na pravej strane, dvojce dverí na ľavej a jedny na druhom konci. Zatvorené

boli iba druhé dvere naľavo. Na stenách viselo niekoľko zarámovaných fotografií v štýle obálok módnych časopisov. Všetky zobrazovali tú istú nádhernú modelku – štíhle vyšportované telo, srdcovitá tvár, plné pery, drobný nos, výrazné, takmer akvamarínové oči a líčne kosti, za aké by väčšina žien obetovala celý majetok.

Hunter a Garcia zamierili k miestnosti na konci chodby.

Letmo nazreli do otvorených dverí vpravo – hosťovská izba.

Otvorené dvere vľavo – kúpeľňa.

Miestnosť za zatvorenými dverami prezrú neskôr.

Keď konečne došli k izbe, ktorá bola miestom činu, zostali zarazene stáť vo dverách.

Jedným si boli Hunter a Garcia stopercentne istí – pranie nadporučika Jarvisa sa nikdy nesplní. Nikdy nedokáže vymazať z pamäti to, čo tu videl.

5

Muža vytrhol zo spánku hlasitý zvuk motorky uháňajúcej ulicami. Chvíľu nehybne ležal na chrbte a civel na strop. Miestnosť, kde sa nachádzal, osvetľoval iba slabý mesačný svit prenikajúci dnu veľkým oknom, ale jemu tma neprekážala. Vlastne ju mal oveľa radšej. Podľa neho dokonale ladila s jeho emóciami.

Muž sa sústredil na svoj dych, snažil sa ho upokojiť. *Nádych nosom*, hovoril si v duchu, keď sa nadychoval. *Výdych ústami*. Vydýchol. *Nádych nosom*. Nadýchol sa. *Výdych ústami*. Vydýchol.

Zrýchlený dych začínal opäť zvoľna spomaľovať.

Muž bol celý mokrý, telo mu polieval studený pot ako vždy, keď sa prebudil z „nočnej mory“. Zjavovali sa mu stále tie isté obrazy – násilné... bizarné... bolestné –, ale nechcel o nich premýšľať. Nikdy to nerobil. Zahnal ich späť do najtemnejších kútov mysle a sústredil sa na dýchanie. Aj keď vedel, že skôr či neskôr sa tie desivé obrazy vrátia. Vždy sa vrátia.

Uplynulo desať minút, kým sa konečne posadil. Studený pot na tele mu medzitým uschol, pripadal si celý ulepený a špinavý. Potreboval sprchu. Po tej „nočnej more“ vždy potreboval sprchu.

Odkráčal do kúpeľne, pustil vodu a počkal, kým miestnosť zahalila para, až potom vliezol pod silný teplý prúd valiaci sa z dýz. Zatvoril oči a nechal vodu stekať po tvári... po koži. Doslova cítil, ako sa mu rozťahujú póry. Ako blažene vítajú očistu.

Zbožňoval ten pocit.

Muž si dvakrát dôkladne umyl celé telo, potom vzal z poličky v sprche žiletku a fľaštičku s detským olejom. Nalial si trochu oleja do pravej dlane a rozotrel si ho po ľavej nohe. Potom proces zopakoval – ľavá dlaň, pravá noha. Vždy to robil v tomto poradí. Na dve sekundy strčil žiletku pod prúd vody, potom sa zohol a priložil si ostrie k píšľale na pravej nohe.

Pred rokmi mu jedna prostitútka prezradila, že keď sa chce vyhnúť podráždenej pokožke po holení, zvlášť pod pazuchami a v oblasti slabín, má používať detský alebo kokosový olej. „Mal by si to skúsiť,“ nabádala ho. „Vyrážky a podráždená pokožka sa pre teba razom stanú minulosťou, ver mi.“

Mala pravdu. Naozaj to fungovalo. Zbavil sa vyrážok a navyše mal pokožku hladkú ako batôľa.

Muž si holil telo každý deň, niekedy dokonca dvakrát, od hlavy až po päty. Nerobil to preto, žeby bol azda blázon či fanatik, ani preto, že by mu to prikazovali nejaké hlasy. Robil to jednoducho preto, lebo miloval pocit hladkej pokožky – pokožky bez jediného chlpa. Bola oveľa citlivejšia. Jediné, čo si na tele neholil, bolo obočie. Raz to skúsil, ale výsledok sa mu nepáčil. Vyzeral čudne... skoro až desivo, a zatiaľ ešte nenašiel umelé obočie, ktoré by vyzeralo tak dobre a realisticky ako pravé, na rozdiel od parochní a falošných fúzov, ktorých mal už celú zbierku.

Muž sa doholil, vypol vodu, vyliezol zo sprchy a utrel sa do osušky. Vrátil sa do spálne, postavil sa nahý pred vysoké zrkadlo a chvíľu sa kochal pohľadom na vlastné telo.

Cítil obrovskú hrdosť. Otočil sa doľava a zapol veľký stojanový ventilátor. Keď na hladkej koži pocítil závan vzduchu, celé telo sa mu zachvelo a po chrbte mu prebehla vlna extázy, silnejšia a príjemnejšia, než akú by dokázala vyvolať akákoľvek droga. Ako keby mu holiaci rituál desaťnásobne posilnil zmyslové receptory v koži.

Opájal sa tou blaženosťou niekoľko minút, kým napokon vypol ventilátor.

„Myslím, že je čas pripraviť sa,“ povedal si a telom mu opäť prebehol mráz – tentoraz z čistého vzrušenia z očakávania.

Muž sa, skrátka, nevedel dočkať, kedy si to celé zopakuje.

6

Pokiaľ išlo o miesta činu, nebolo nijakým prekvapením, že Hunter a Garcia mali v tejto oblasti povest' detektívov s „hrošou kožou“. Videli viac dejísk krvavých a surových vrážd než väčšina vyšetrovateľov v celých dejinách losangeleského policajného zboru. Len máločo nimi dokázalo ešte otriasť. No keď v ten večer vošli do spálne Lindy Parkerovej, zažili ozajstný šok.

„Krista, čo to je?“ vyhrklo z Garciiu takmer nevedomky. Mozog napriek všetkým jeho doterajším skúsenostiam sotva dokázal spracovať, čo videli oči.

Celé miesto činu vyvolávalo zimomriavky, počnúc samotnou teplotou v miestnosti.

Najvyššie aprílové teploty v Los Angeles sa priemerne pohybovali okolo dvadsaťjeden stupňov Celzia, ale v miestnosti boli skôr dva. Nanajvýš päť.

Garcia si skrížil ruky na prsiach v snahe udržať si aspoň trochu telesného tepla, ale nezvyčajne nízka teplota bola iba začiatok. Miestnosť pred nimi bola karmínovo červená – dlážka, koberec, závesy, posteľ, steny... všetko pokrývala krv. No v porovnaní s tým, čo sa nachádzalo uprostred izby, všetky tie krvavé šmuhy a striekance pôsobili ako hlúpy žart.

Telo Lindy Parkerovej ležalo horeznačky na posteli prirazenej čelom k južnej stene, na krvou presiaknutom povlečení, ktoré kedysi bolo biele. Paže jej spočívali pozdĺž tela, nohy mala

natahnuté v prirodzenej polohe, ale konce všetkých štyroch končatín chýbali. Nieкто jej usekol chodidlá v členkoch a ruky v zápästiach, ale ani to nebolo to najdesivejšie, čo jej vrah urobil.

Telo Lindy Parkerovej bolo stiahnuté z kože, zostala z neho len bizarná kopa červenohnedej svalovej hmoty, obnažených orgánov a odhalených kostí. Prenikavý zápach hnijúceho mäsa otrávil vzduch v celej miestnosti.

„Vitajte v ďalšej nočnej more, chlapci.“

Tým podivným pozdravom ich privítal Kevin White, štyridsaťosemročný hlavný forenzný technik, ktorý stál vedľa postele. Mal asi meter sedemdesiatpäť a svetlohnedé oči, nad ktorými sa mu klenulo husté, ježaté obočie. Pod kapucňou tyvekovej kombinézy schovával svetlé vlasy s plešinou na temene a pod ochranným rúskom dlhý nos a riedke fúzy, čo mali oveľa bližšie k broskyňovému páperiu než k chlapským chlpom. Bol to veľmi skúsený kriminalista, s ktorým Hunter a Garcia už párkrát pracovali. Kevin White bol zároveň aj špičkovým odborníkom na forenznú entomológiu.

Oproti Whiteovi, na druhej strane postele, fotograf cvakal jednu snímku za druhou v snahe zachytiť mŕtvolu zo všetkých možných uhlov. Po každých dvoch až troch cvaknutiach spúšťou sa zastavil a neveriacky pokrútil hlavou, potom na okamih odvrátil pohľad a prižmúril oči, pričom viditeľne potlačoval nutkanie vracať.

Hunter a Garcia opatrne zamierili k obeti, dávali pozor, aby nešliapli do zaschnutých kaluží krvi rozľahaných po celej dlážke.

White im doprial ešte pár sekúnd, aby získali ucelený dojem z miesta činu, až potom znovu prehovoril:

„Nie sme tu dlhšie ako polhodinu,“ vysvetlil. „A ako sami vidíte, potrvá poriadne dlho, kým to tu kompletne spracujeme, tak vám poviem aspoň to málo, čo zatiaľ vieme.“ Kývol bradou ku klimatizačnej jednotke, čo visela na stene na opačnom konci miestnosti. „Klimoška bežala na plné obrátky, keď sme sem prišli. Preto je tu ako v mrazničke.“

„Vrah chcel zabrániť rozkladu tela?“ spýtal sa Hunter.

„Možno,“ pripustil White. „Ale nízka teplota sa o to postarala, či už to mal v úmysle, alebo nie.“

Obaja detektívi očividne spozorneli.

„Na presnejší odhad času smrti si budete musieť počkať na oficiálny záver pitvy,“ pokračoval White. „Ale pri takejto teplote sa proces rozkladu zvyčajne spomalí o tridsať až štyridsať hodín. Vzhľadom na skutočnosť, že posmrtná stuhnutosť sa práve iba započala, odhadujem, že ju zabili niekedy pred štyridsiatimi až päťdesiatimi dvoma hodinami.“

„To nás vracia k pondelňajšiemu večeru,“ skonštatoval Garcia a pozrel na Huntera. „Nadporučík Jarvis nám vonku povedal, že jej matka s ňou naposledy hovorila v pondelok popoludní.“ Otočil sa späť k Whiteovi. „Zdá sa, že si to trafil celkom presne, Kevin.“

Whiteovi sa v očiach zablysla hrdosť. „Nízka teplota a zatvorené okná v celom dome by zároveň vysvetľovali aj absenciu bzúčivých mäsiarok.“ Vrátil sa pohľadom k mŕtvole na posteli. „Inak by jej telo bolo v tejto chvíli už podstatne menšie.“

Za normálnych okolností by sa mäsiarky ešte aj v noci zlietli na mŕtve telo – či už by bolo ponechané napospas živlom vonku, alebo vnútri – v priebehu niekoľkých minút. Sústredili by sa najmä na ústa, nos, oči a všetky otvorené rany. V prípade tela stiahnutého z kože sa celá mŕtvola stáva jednou veľkou otvorenou ranou, a tým mohutným semeniskom pre mäsiarky. V priebehu pár hodín by do nej nakládli až pol milióna vajíčok. Tie by sa vyliahli počas nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodín a larvy z nich by za jeden deň zredukovali veľkosť tela dospelého človeka o polovicu. Hunter a Garcia to veľmi dobre vedeli.

„Bohužiaľ, príčinu smrti budem s istotou vedieť až po pitve,“ pokračoval White. „Teraz vám môžem povedať len toľko, že na tele nie sú žiadne viditeľné bodné ani strelné rany. Na hlave nevidím nijaké stopy po údere tupým predmetom. Kosti sú nepoškodené, samozrejme, až na tie odrezané ruky a chodidlá. Zdá sa, že nedošlo ani k poškodeniu hrudného koša a nemá ani zlomený väz.“

„Takže vykrvácala?“ nadhodil Garcia.

„S najväčšou pravdepodobnosťou áno,“ pripustil White. „Ale ako som už povedal, skutočnú príčinu nám objasní až pitva.“

Obaja detektívi na chvíľu stíchli.

„Chýbajúce časti tela sa zatiaľ nenašli,“ dodal White. „Ani ruky, ani chodidlá, ani koža, ale nemali sme ešte čas prezrieť celý dom.“

„Dá sa nejako zistiť, či ju vrah takto zohavil, ešte kým bola nažive?“ spýtal sa Garcia.

„Na to vám nedokážem odpovedať s istotou,“ odvetil White. „Veľmi nerád sa opakujem, Carlos, ale musíte si počkať na pitevnú správu.“

Garcia sa znovu rozhlíadol po miestnosti. Súdaci podľa toho množstva krvi všade naokolo by ho ani neprekvapilo, keby pitva ukázala, že obeť bola skutočne nažive, keď ju vrah sťahoval z kože. Ale aj keby to tak naozaj bolo, čosi mu stále nedávalo zmysel.

„Ja tomu nerozumiem,“ povedal. „Čo má, doriti, znamenať všetka tá krv?“ Pozrel na Huntera, ale vyslovenú otázku adresoval všetkým v miestnosti. „A prečo je úplne všade? To nie sú striekance po preťatých tepnách, to je azda každému jasné, nie?“ Podišiel bližšie k východnej stene a pozorne sa zadíval na krvavé stopy na nej. „Vyzerajú ako šmuhy. Akoby ich niekto urobil naschvál.“

„To je dosť možné,“ súhlasil White.

Hunter pristúpil bližšie k posteli a začal s obhliadkou toho, čo kedysi bolo tvárou Lindy Parkerovej. To, čo z nej zostalo, pôsobilo bez kože desivo a zároveň fascinujúco.

Tenká vrstva svalového tkaniva medzi tvárovými kosťami a kožou jej následkom viac ako štyridsaťhodinového vystavenia vzduchu aj napriek nízkej teplote už stihla stmavnúť do zvláštneho hnedastého odtieňa, akoby ju zľahka ošľahali plamene. Nosná chrupavka zostala na svojom mieste, ale viečka a pery zmizli, takže jej boli zreteľne vidieť ďasná, zuby, sánka, časť lebky a očné jamky. Oči jej vrah ponechal, ale ani tie tam už neboli. Prevažná časť sklovca – priehľadného rôsolovitého tkaniva vyplňujúceho očné bulvy za šošovkou – už vyschla. Oči Lindy Parkerovej následkom toho splasli a prakticky zmizli v jamkách.

„Už ste s ňou hýbali?“ spýtal sa Hunter.

„Nie, ešte nie,“ odvetil White. „Čakal som na vás, aby ste videli telo *in situ*, pretože tu máme menší problém. Keď sa pozriete pozornejšie, všimnete si, že vrah ju nestiahol z kože úplne.“

Hunter ustúpil od postele a naklonil hlavu.

„Máš pravdu,“ povedal. „Zdá sa, že na chrbte jej zostala.“

Garcia nasledoval Huntera. „To je čudné. Prečo by jej vrah stiahol kožu skoro z celého tela a na chrbte jej ju nechal?“

„To hneď zistíme,“ povedal White a obišiel posteľ z druhej strany. „Pomôžete mi s ňou, chlapci?“ spýtal sa Huntera a Garcia.

„Iste.“

Fotograf im urobil miesto, presunul sa na druhý koniec spálne.

„Len ju zdvihneme do sedu, až pokiaľ sa nám bude dať,“ navrhol White a kývol na detektívov. Odpovedali mu rovnakým gestom. „Na tri... raz, dva, tri.“

Pomaly dvíhali hornú časť tela z postele, a pritom všetci traja nakláňali hlavu, aby videli na chrbát obete.

Keď sa pred nimi konečne odhalil kus kože, všetci skameneli.

„Kristepane!“ hlesol White. „Čo to, dočerta, je?“

7

Muž si sadol nahý k toaletnému stolíku a chvíľu pozoroval vlastný odraz v trojdielnom kozmetickom zrkadle. Díval sa na svoj profil zo všetkých uhlov.

Miloval ten zvláštny vzrušujúci pocit, aký zažíval zakaždým, keď sa chystal započat' so svojou premenou. Bol to veľmi komplikovaný pocit, ktorý ani on sám nevedel náležite vysvetliť, ale akýmsi bizarným spôsobom v ňom vyvolával pocit úspechu spre-vádzaný čímsi, čo dokázal opísať len ako omračujúcu extázu.

Muž si ho vychutnával ešte celú minútu, cítil, ako mu postupuje telom ako krv valiaca sa žilami.

Hrdo sa na seba usmial.

Vedel, že môže zo seba urobiť kohokoľvek. Môže si zmeniť tvar nosa, farbu očí, výšku lícných kostí, uhol brady, plnosť pier, kontúry uší, kvalitu zubov... čokoľvek. Jeho znalostiam o tvarovaní protetickej peny a schopnostiam v oblasti líčenia sa nikto nevyrovnal. Ba čo viac, keď to všetko skombinoval s niekoľkými šikovnými elektronickými zariadeniami, dokázal zmeniť dokonca aj tón a silu svojho hlasu, ako to urobil už neraz.

Muž sa narovnal na stoličke a zadíval sa na fotografiu pripnutú v pravom hornom rohu zrkadla. Nemal ani potuchy, kto na nej je. Snímka pochádzala z náhodne vybranej fotobanky, ale osoba na nej mu pripadala veľmi zaujímavá – guľatý nos, nevýrazné líčne kosti, mäsité pery, modré oči a ostro zahnuté obočie, ktoré

dodávalo celej tvári tak trochu smutný výraz. A práve ten sa mu z nejakého dôvodu páčil. Farba pleti osoby na fotke bola takisto o odtieň tmavšia ako jeho.

Muž mal už pred sebou úhľadne rozložených niekoľko kúskov protetickej peny, ktoré tvarom zodpovedali nosu, perám a lícnym kostiam osoby na fotografii, a keď na jeden z nich nanášal tenkú vrstvu špeciálneho lepidla, začal si predstavovať, aká bude táto osoba v reálnom živote – ako bude rozprávať, chodiť, usmievať sa, smiať... Bude jej hlas tichý a plachý, silný a autoritatívny alebo kombinácia oboch?

A čo jeho osobnosť? pýtal sa v duchu. *Bude spoločenský, zhorčivý, hanblivý, introvertný, zábavný, vážny, intelektuálny?* Možnosti boli nekonečné, a to ho nesmierne vzrušovalo. Miloval proces tvorby každej novej osoby, ktorou sa mienil stať. Miloval to, pretože to nikto nezvládol lepšie ako on. Lenže fyzická premena spolu s koncepciou osobnosti bola iba časťou zábavy. Skutočné vzrušenie, ten pravý tvorivý proces príde až neskôr, pretože tento muž bol bezpochyby umelec.

8

Huntera, Garciu a Whitea prekvapilo, keď videli, že na chrbte Lindy Parkerovej zostal dokonale orezaný pás kože. Vlastne jej pokrýval celý chrbát – ťahal sa rovnomerne od stredu lopatiek po celej šírke až po zadok. Ale tým sa prekvapenie nekončilo. Všetci traja aj napriek zaschnutej krvi na koži zreteľne videli, že je do nej niečo chvatne vyrezané – nejaká ostrá čepel prenikla povrchom až do svalstva.

„Čo to, kurva, je?“ šepol Garcia hľadiac prižmúrenými očami na vyrezané čiary.

„Tommy,“ zvolal White na forenzného fotografa a kývnutím hlavy ho privolal k sebe. „Toto musíš vyfotiť.“

Tommy pozrel na Whitea, akoby hovoril: *Vari tých ohavností už nebolo dosť?*

„Hned!“ súril ho White.

Tommy si upravil okuliare a pristúpil z ľavej strany k posteli.

„Preboha!“ zarazil sa a pokrútil hlavou. „Toto je fakt úchylné.“

Zárezy na chrbte obete pripomínali podivnú kombináciu symbolov a písmen zostavených do štyroch riadkov. Všetky znaky boli hrubo znázornené len pomocou rovných čiar, žiadne krivky.

Fotografovi trvalo niekoľko sekúnd, kým sa spamätal a začal cvakať spúšťou. Hunterovi za chrbtom čochvíľa explodovalo oslepujúce svetlo blesku, ale jeho sústredená pozornosť nepoľavila ani na okamih.

Prechádzal pohľadom z jedného znaku na druhý, z riadka na riadok, a kdesi hlboko v sebe cítil narastajúce chvenie.

„To je nejaký jazyk uctievačov diabla alebo podobná hatlanina?“ ozval sa Garcia.

Hunter pozrel na parťáka a zvolna pokrútil hlavou.

„No, rozhodne to nie je angličtina,“ poznamenal White.

„Možno jej to tam vydriapal mimozemšťan,“ nadhodil fotograf. „Človek by ľahšie uveril, že toto celé má na svedomí nejaký netvor z vesmíru než ľudská bytosť.“

„Nie,“ ozval sa konečne Hunter. „Je to latinčina.“

„Latinčina?“

Garcia a fotograf naňho nechápavo pozreli, potom sa pohľadom vrátili k obeti a znovu si prezreli značky na jej zakrvavenom chrbte.

Ani Whiteovi sa Hunterov úsudok nepozdával.

„Ja tam žiadnu latinčinu nevidím, Robert,“ povedal, nakláňajúc hlavu raz na jednu, raz na druhú stranu. „A pritom som v nej celkom dobrý.“

„Ak je to po latinsky, čo potom znamenajú tie symboly?“ spýtal sa Garcia.

„To nie sú symboly,“ oponoval Hunter, ale chápal, prečo jeho parťák a všetci ostatní mylne považujú niektoré vyrezané písmená za symboly. „Sú to písmená, len vyryté ledabolo.“

Garcia a White sa stále nechytali.

„Držíte ju, chlapci?“ spýtal sa Hunter. „Môžem ju pustiť?“

„Jasné, držíme ju,“ odvetil White.

Hunter pustil telo.

Garcia a White ho pridržovali v nezmenenej polohe.

„Tieto čiary tvoriace jednotlivé písmená,“ pustil sa do vysvetlenia Hunter, pričom prstom behal po zárezoch, „boli do kože zjavne vyrezané narýchlo nejakou ostrou čepeľou.“ Ukazovák nad nimi napodobnil pohyb nožom.

„Jasné,“ súhlasil Garcia.

Aj White prikyvoval.

„A ako vidíte,“ pokračoval Hunter, „ten, čo to urobil, použil iba rovné ťahy, žiadne krivky, čo nás privádza k dvom možnostiam. Po prvé – vyrezal niektoré písmená takto zámerne, alebo

po druhe – nedbal až tak veľmi na presnosť. Tak či onak, máme tu niekoľko čiar, ktoré sa nespájajú tam, kde by sa mali. Buď sú krátke, alebo vedú úplne mimo. Preto niektoré znaky vyzerajú skôr ako symboly než písmená.“

Garcia, White a Tommy, ktorý prestal fotiť, aby sa mohol sústrediť na Hunterov výklad, sa tvárili stále nechápavo.

Hunter sa to pokúsil objasniť.

„Tak napríklad tu. Toto má byť P.“ Hunter prebehol prstom nad existujúcim písmenom bez toho, aby sa dotkol tela obete, ale tentoraz vykreslil aj oblúčik. „A toto je D.“ Zopakoval pohyb prstom. „Niektoré písmená sú trochu nakrivo a mimo riadka, takže sa dajú rozoznať oveľa ťažšie, ako napríklad tu – toto má byť H, toto je M, toto S a toto C.“

Hunter prstom prekresľoval písmená a jeho argumentácia dávala čoraz väčší zmysel.

„No to ma podrž!“ vyvalil oči White. Skladačka pred jeho očami sa mu už začínala rysovať, ale stále to ešte nebolo ono.

„Ďalší problém je,“ pokračoval Hunter, „že tu máme štyri riadky, ako vidíte, čo by mohlo naznačovať, že ide o štyri samostatné slová, ale tak to nie je.“

Garcia cival na zárezy v koži, ale v očiach mal stále nechápavý výraz.

„A koľko slov tu teda je?“ spýtal sa White.

„Tri,“ odvetil Hunter. „Ale sú rozdelené úplne náhodne, aby zaplnili štyri riadky. Keď mi dáte kus papiera a pero, ukážem vám ich.“

„Hneď to bude,“ povedal Tommy a zamieril k svojmu kufríku s fotovýbavou, ktorý nechal pri dverách do spálne. O chvíľu nato už podával Hunterovi poznámkový blok a ceruzku.

Hunter každé jedno písmeno znovu obkreslil prstom vo vzduchu, nahlas ho prečítal a zapísal do bloku.

Potom im konečne ukázal, čo si zapísal.

*PULCHR
ITUDOCI
RCUMD
ATEIUS*

„Čo to, dofrasa, znamená?“ spýtal sa Garcia, keď s Whiteom kládli telo späť do pôvodnej polohy.

Vedel, že parták vidí veci inak než väčšina ľudí. Jeho mozog takisto fungoval inak, najmä keď šlo o skladanie jednotlivých dielikov mozaiky, ale vždy ho Hunter nielen prekvapoval, ale i desil.

„Ako si v tých šialených znakoch videl jasne všetky tie písmená? A v podstate hneď?“

„Práve som sa chcel spýtať na to isté,“ pridala sa White. „Vari si už takéto niečo niekedy videl?“

Hunter pokrútil hlavou. „Nie, nikdy. Možno to bolo tým uhlom, z ktorého som sa na ne díval,“ zľahčoval.

White sa vrátil k papieru, ktorý im Hunter ukázal. „Pulchritudocircumdateius.“ Najprv to prečítal ako jedno slovo a prehnane pomaly, až potom správne oddelil tri slová. „Pulchritudo circumdat eius.“ Jeho výslovnosť bola dokonalá.

Garcia spýtavo zdvihol obočie, preskakoval pohľadom z Huntera na Whitea a z Whitea na Huntera. „Bohužiaľ, je to už dávno, čo som naposledy hovoril po latinsky – vlastne som po latinsky nehovoril nikdy. Vysvetlí mi niekto, čo to, dofrasa, znamená? Má to byť nejaké satanské zaklínadlo či čo?“

„Nie.“ Tentoraz pokrútil hlavou White. „To si nemyslím.“

„Tak čo potom?“

„Ak sa nemýlim, znamená to – Krása je všade vôkol nej,“ odvetil White.

„Správne,“ potvrdil Hunter. „Krása je všade vôkol nej... krása ju obklopuje. Do angličtiny sa to dá preložiť rôzne, ale význam je rovnaký.“

Garcia sa znovu rozhlíadal po miestnosti, v očiach mal neveriacky výraz. Kíval pohľadom po krvavých šmuhách, ktoré pokrývali všetky steny. „Krása je všade vôkol nej? Aká krása?“

White ho nasledoval. A vtedy mu čosi napadlo. „Pýtaš sa, čo to všetko znamená?“ nadhodil. „Všetka tá krv bez zjavného dôvodu? Možno máš pravdu. Možno ju vrah skutočne rozmazal všade zámerné. Možno verí, že je...“ White sa zhrozil nad vlastnou myšlienkou, „... umelec, alebo také niečo.“ Kývol hlavou na zohavené telo stiahnuté z kože. „Možno je toto všetko – obeť,

izba, krv, poloha, v akej telo zanechal – preňho iba... morbídne umelecké dielo.“

Hunter cítil, ako mu mráz prebehol po zátylku. Ustúpil od posteľe a ešte raz sa pozorne rozhlíadal po miestnosti.

„A tie vyryté slová na chrbte obete by mohli byť vrahovým podpisom,“ povedal na záver White.

Kým mu niekto stihol odpovedať, vo dverách sa zjavila technička, ktorá dovtedy snímala odtlačky prstov v obývačke.

„Kristepane!“ riekla so znechuteným výrazom v tvári. „Ten, čo tú nešťastnicu zabil, je fakt poriadny magor.“

Všetci na ňu vrhli zamračené pohľady.

„Mali by ste niečo vidieť.“